

Arrest

nr. 153 995 van 6 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat VAN DOREN loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek te zijn, afkomstig uit het dorp Sawati in het Surkh Rod district in de provincie Nangarhar. U bent 30 jaar oud en Islamiet. U verklaart dat uw ouders, twee broers en drie zussen omkwamen bij een raketaanval tijdens de periode van de Mujaheddin toen u ongeveer 10 jaar oud was. U en uw broer M. gingen bij uw oom langs vaderskant, G., wonen in hetzelfde dorp. Toen uw broer 10 jaar geleden trouwde, zou u bij uw broer zijn gaan wonen in een huis naast dat van uw oom. U verklaart dat u ongeveer 12 à 13 jaar werkte als autogaragist in Jalalabad stad en dat uw broer werkzaam was als schilder in de stad Jalalabad.

Op een dag zou uw broer in het huis van een tolk hebben geschilderd die werkzaam was op een Amerikaanse basis van de PRT (Provincial Reconstruction Team) in Jalalabad. Deze tolk, H., zou uw broer hebben aangeboden om alcohol te verkopen die hij kon verkrijgen via de Amerikanen. Geleidelijk

aan leerde uw broer nog andere tolken kennen via wie hij alcohol kon verkrijgen. Op deze manier zou u samen met uw broer 7 à 8 jaar lang een handel hebben gehad in alcohol. In jullie huis zouden jullie een geheime kast hebben gehad die kon worden omgevormd van garderobekast naar drankkast. U verklaart dat de klanten jullie contacteerden en dat jullie de flessen vervolgens met de auto of met de fiets naar de klanten brachten. Ongeveer een maand voor uw vertrek zouden jullie thuis een dreigbrief hebben ontvangen van de taliban, waarin jullie verzocht worden om het werk neer te leggen. Indien jullie hun wensen niet opvolgden, zouden jullie onthoofd worden. U verklaart dat jullie dachten dat het om een grap ging en zetten het werk gewoon verder. Ongeveer 10 dagen later zou uw broer niet meer zijn teruggekomen nadat hij 's morgens thuis was vertrokken. U verklaart dat u hem probeerde te bellen, maar dat zijn telefoon was uitgeschakeld. Zijn vrouw zou u aangeraden hebben om weg te gaan van huis, omdat u waarschijnlijk ook problemen zou krijgen. Tot op heden hebt u geen enkel nieuws van uw broer.

De volgende dag zou de schoonbroer van uw broer u naar het huis van iemand in het Behsood district in de provincie Nangarhar hebben gebracht waar u nog ongeveer 4 dagen hebt verbleven. Hij zou uw reis volledig hebben geregeld en betaald. U verklaart dat u van Behsood naar Kabul ging en vervolgens van daar via Iran en Turkije naar Griekenland. In Iran zou u 28 dagen hebben verbleven en in Turkije 46 dagen. U verklaart dat uw vingerafdrukken werden genomen bij aankomst in Griekenland en dat u 6 maanden in een detentiecentrum werd vastgehouden. Nadat u werd vrijgelaten zou u na enkele dagen Griekenland hebben verlaten en via Italië en Frankrijk naar België zijn gereisd met behulp van een smokkelaar. Op 9 oktober 2014 kwam u aan in België en de volgende dag diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legt u de volgende documenten neer: uw taskara (uitgereikt in Surkh Rod district op 6.05.1392; Gregoriaanse kalender: 11.08.2013), een dreigbrief van de taliban, 14 foto's van uw voorraad alcohol in Afghanistan en de enveloppen waarmee deze documenten werden opgestuurd.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u in Afghanistan een illegale drankhandel had. De problemen die hier het rechtstreekse gevolg van zijn, zijn bijgevolg evenmin geloofwaardig en bovendien tegenstrijdig. Wat betreft de illegale drankhandel, dient er te worden opgemerkt dat het opvalt dat uw verklaringen in verband met de bevoorrading van uw handel in alle opzichten zeer beknopt en niet plausibel zijn. Zo verklaart u dat uw broer via tolken die op de basissen van de PRT in Jalalabad werkten maandelijks 5 à 6 kartonnen met elk 12 flessen sterke drank kon verkrijgen (gehoorverslag CGVS, p. 14-15). Eén tolk zou hij hebben leren kennen omdat uw broer in zijn huis als schilder heeft gewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 13). Hoe hij de andere twee tolken leerde kennen, weet u niet (gehoorverslag CGVS, p. 19). U kunt evenmin precies vertellen hoe die tolken erin slaagden dergelijke hoeveelheid alcohol aan te kopen of te vervoeren vanaf hun werk. Waar zij werkten en de alcohol haalden, kunt u evenmin preciseren (gehoorverslag CGVS, p. 15). Het enige wat u hierover weet is dat het bij de PRT is en dat er een basis van de PRT is op de luchthaven van Jalalabad. Of de tolken het ook effectief van die plaats haalden, weet u niet (gehoorverslag CGVS, p. 16). Welke prijs zij ervoor betaalden, kunt u ook al niet zeggen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Gelet op de omstandigheden in Afghanistan en de regels die gelden voor internationale troepen in verband met alcoholgebruik, is het zeer eigenaardig dat verschillende tolken volledige dozen sterke drank konden kopen van de buitenlanders en hiermee een volledige handelszaak konden bevoorraden. Niet alleen liggen er strenge beperkingen op het gebruik van alcohol door de buitenlanders in de basissen, daarnaast zijn de soldaten ook goed op de hoogte van het geldende alcoholverbod in Afghanistan. Dat zij hun eigen positie zouden riskeren om verschillende tolken jarenlang systematisch van zeer veel drank te voorzien, lijkt dan ook zeer onwaarschijnlijk. Bovendien is het zeer merkwaardig dat de buitenlanders hun eigen voorraad zouden afstaan aan een tolk en deze niet zelf consumeren.

Hoewel u verklaart dat jullie de alcohol kochten van de tolken in Jalalabad stad, slaagt u er niet in een coherent antwoord te geven op de vraag waar precies jullie die dozen gingen halen. Nochtans transporteerden jullie 1 keer per maand alle 5 à 6 dozen tegelijkertijd (gehoorverslag CGVS, p. 14-15). Aangezien u met 3 verschillende tolken samenwerkte en deze job 7 à 8 jaar zou hebben uitgeoefend (gehoorverslag CGVS, p. 11), kan er worden verwacht dat u een iets duidelijker beeld kunt scheppen van de manier waarop die dozen samen kwamen, op welke plaats en hoe u deze naar uw dorp kon vervoeren waar u deze stockeerde. Wanneer u meermaals wordt gevraagd hoe de alcohol bij jullie kwam, op welke plaats jullie die moesten ophalen en hoe jullie zich precies organiseerden, antwoordt u telkens zeer beknopt en ontwijkend (gehoorverslag CGVS, p. 13-19). Het komt erop neer dat u verklaart

dat de tolken de alcohol meenamen van de Amerikanen, deze jullie bezorgden – maar dat u niet kunt verduidelijken op welke plaats – en dat jullie die dan naar jullie huis brachten. U verklaart op een gegeven moment dat jullie de alcohol naar de wagen van de tolk brachten en dat de tolk niet bij jullie in de wagen zat, maar dat er een tweede wagen was om te kijken of er geen moeilijkheden waren op de weg. Waar jullie de alcohol in de auto laadden, kunt u echter niet vertellen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Aangezien dit een zeer risicovolle operatie is, kan er worden verwacht dat u meer gedetailleerd kunt vertellen hoe de alcohol precies in jullie bezit kwam. U verklaart dat uw broer dit regelde en dat hij hierover meer wist (gehoorverslag CGVS, p. 19). Nochtans zou u ook de alcohol hebben vervoerd. U verklaart immers dat u in de tweede auto reed, waarmee u verwijst naar de auto waarin de dozen werden vervoerd (gehoorverslag CGVS, p. 14). U zou dan logischerwijze ook op de hoogte mogen zijn van de weg die werd afgelegd om de flessen alcohol naar uw huis te brengen. U verklaart op een gegeven moment simpelweg dat er verschillende locaties waren waar uw broer met de tolken afsprak, maar dat u maar soms mee ging. U noemt aarzelend twee dorpen op (gehoorverslag CGVS, p. 18). Het valt op dat alle spontaniteit in uw verklaringen ontbreekt en dat deze worden opgebouwd aan de hand van de vragen die u worden gesteld. Ook al worden u talrijke vragen gesteld over de route om de alcohol aflegde tot bij u te brengen, toch geeft u telkens korte of ontwijkende antwoorden. Wanneer u bijvoorbeeld gevraagd wordt hoe de alcohol uit de stad Jalalabad werd gesmokkeld, verklaart u dat er verschillende wegen zijn en daar houdt het bij op (gehoorverslag CGVS, p. 18). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt wie het van de stad bracht, verklaart u dat het soms de tolk was en dat u ook soms hielp en dat u gebruik mocht maken van zijn auto, maar dat de tolk dan niet mee reed. U verklaart dat jullie de auto nadien terug brachten naar zijn huis. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u niet weet waar zijn huis is wanneer u daar naar gevraagd wordt (gehoorverslag CGVS, p. 18-19).

Daarbij komt nog dat tolken reeds een risicovol beroep hebben in Afghanistan, omdat zij samenwerken met buitenlanders en als verraders worden gezien door de taliban. Dat zij daarbovenop extra risico's zouden nemen om grote dozen met 12 flessen sterke drank in het geheim van hun werkplaats te vervoeren en vervolgens te verhandelen, is eveneens opmerkelijk. Het is dan ook opvallend dat u niet weet of de tolken waarmee jullie zouden hebben samengewerkt ooit problemen kregen (gehoorverslag CGVS, p. 17). U kunt bovendien slechts zeer weinig informatie geven over de tolken waarmee jullie zouden hebben samengewerkt. U kent alleen drie namen. Ook de informatie die u geeft over de klanten is zeer beperkt. U houdt het bij winkeliers, juweliers, textielwinkels en ook meisjes (gehoorverslag CGVS, p. 17, 20). Van iemand die jarenlang niets anders gedaan heeft dan het verkopen van alcohol en daarbij een heel klantenbestand zou hebben uitgewerkt, zou er kunnen worden verwacht dat die meer informatie kan geven over de klanten aan wie hij drank moest leveren. Wederom ontbreekt alle spontaniteit in uw verklaringen.

Er kan bovendien worden verwacht dat u op zijn minst iets weet over de financiële situatie van uw familie. U lijkt helemaal niets te weten over het vermogen van uw familie, hoeveel geld jullie maandelijks verdienden of wat jullie spaargeld was, omdat uw broer alles regelde (gehoorverslag CGVS, p. 20). Het enige wat u zegt is dat de financiële toestand beter werd toen u bij uw broer ging wonen en jullie de zaak gestart zijn (gehoorverslag CGVS, p. 12) en dat u zelf geen spaargeld had, maar uw broer misschien wel (gehoorverslag CGVS, p. 27). Indien u daadwerkelijk 7 à 8 jaar lang maandelijks 5 à 6 kartonnen van 12 flessen sterke drank zou hebben aangekocht en nadien verkocht aan het dubbele van de prijs, met name 10 000 Afghani per fles (+/- 174 dollar) (gehoorverslag CGVS, p. 17), zouden jullie jaarlijks bijna 70 000 dollar hebben verdiend, een ontzettend hoog bedrag in Afghanistan. Hierover zou u op zijn minst iets mogen weten. Dat u zelfs geen enkel idee hebt hoeveel uw reis gekost heeft (gehoorverslag CGVS, p. 26-27) en langer dan wat u laat uitschijnen in Griekenland bent gebleven (zie supra), doet des te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Iemand die zo welgesteld is, zou immers op een veel comfortabelere manier naar Europa moeten kunnen reizen dan de door u afgelegde reisroute. Daarbij komt nog dat uw schoonbroer in Jalalabad stad werkt en een klein stalletje heeft waar hij horloges verkoopt en herstelt, maar dat hij de huur van zijn stalletje niet betaalt, omdat hij niet genoeg inkomen heeft en daardoor riskeert zijn plaats te verliezen (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). De door u geschetste financiële toestand van uw schoonbroer is in strijd met uw verklaringen dat diezelfde oom uw vertrek regelde en de reis betaalde, maar dat u meer details hierover niet kent. Uit de simpele rekensom blijkt echter dat u een zeer welgesteld man was – indien er aan uw verklaringen geloof zou kunnen worden gehecht, quod non. Deze tegenstrijdige informatie toont wederom aan dat uw verklaringen over uw handeltje in alcohol niet geloofwaardig zijn.

Voorts verklaart u op een gegeven moment dat u twee keer een brief hebt ontvangen, maar dat jullie hier geen aandacht aan besteedden (gehoorverslag CGVS, p. 18). Later tijdens het gehoor, verklaart u dan weer dat er slechts sprake was van 1 brief. Wanneer u op deze tegenstrijdige verklaringen wordt gewezen, verklaart u dat u het steeds had over 1 brief (gehoorverslag CGVS, p. 29-30). Uit het gehoorverslag blijkt dat dit niet het geval was. Daarbij komt nog dat het zeer eigenaardig is dat u de bedreigingen in de brief niet serieus zou hebben genomen (gehoorverslag CGVS, p. 24, 29). U verklaart

immers dat u zich altijd goed bewust was van het risico dat u en uw broer liepen, omdat de verkoop (en gebruik) van alcohol strikt verboden is in Afghanistan en zwaar bestraft wordt (gehoorverslag CGVS, p. 25, 28). Gelet op het feit dat u zich hiervan zeer bewust was, zou er kunnen worden verwacht dat u dergelijke expliciete bedreiging ten hoofde van u en uw broer serieus neemt. Bovendien werd er in deze brief gevraagd om het werk neer te leggen. Enkel in het geval dat jullie niet zouden gehoorzamen, zouden zij jullie iets aandoen (zie vertaling gehoorverslag CGVS, p. 24). Het gaat bijgevolg om een waarschuwing. U geeft dan ook geen plausible uitleg waarom het om een grap zou kunnen gaan.

Het is eveneens opmerkelijk dat u amper een dag nadat u niets van uw broer had gehoord, reeds het dorp hebt verlaten en enkele dagen later uw land ontvluchtte (gehoorverslag CGVS, p. 26). U wist op dat moment zelfs niet of de taliban achter zijn verdwijning zat. Ook op heden is de dreigbrief die u 10 dagen voordien zou hebben ontvangen – indien er hier al geloof aan zou kunnen worden gehecht, quod non – de enige indicatie dat de taliban achter zijn verdwijning zou kunnen zitten. Het enige wat u wist, is dat hij niet naar huis is gekomen en dat zijn telefoon was uitgeschakeld (gehoorverslag CGVS, p. 26, 28). Ook na zijn verdwijning zou niemand iets over hem hebben vernomen. Er zijn volgens u bovendien geen indicaties dat u nog gezocht zou worden tot op heden. Na uw vertrek is er immers niets meer gebeurd (gehoorverslag CGVS, p. 5). Hoewel u verklaart dat uw schoonfamilie nog steeds op zoek is naar uw broer, kunt u helemaal niets vertellen over deze zoekpogingen. U weet niet hoe ze naar hem zoeken en op welke plaatsen ze naar hem zoeken. Ook andere informatie kunt u hierover niet geven (gehoorverslag CGVS, p. 5). Op de dag van zijn verdwijning zou hij met de fiets van huis vertrokken zijn. U hebt evenmin navraag gedaan bij mensen in de buurt om te horen of zij hem die dag hadden gezien. U weet ook niet of anderen navraag hebben gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 28-29). Dergelijke desinteresse valt echter niet te rijmen met de verdwijning van uw enig familielid.

Verder zijn uw verklaringen met betrekking tot de voorraad flessen die nog waren achtergebleven na uw vertrek, tegenstrijdig. Zo verklaart u aanvankelijk dat er niet meer heel veel flessen waren op dat moment (gehoorverslag CGVS, p. 30), om nadien te verklaren dat alle flessen verkocht waren (gehoorverslag CGVS, p. 30). Enkel de kartonnen dozen zouden nog thuis hebben gelegen en verbrand zijn door de vrouw van uw broer. Aangezien jullie het hele jaar door maandelijks 5 à 6 kartonnen met elk 12 flessen alcoholische dranken zouden hebben gehad, is het zeer opmerkelijk dat hiervan uitgerekend op de dag van de verdwijning van uw broer, geen enkele fles meer overbleef. U verklaarde bovendien eerder dat er niet meer heel veel over was. 'Niet heel veel' stemt niet overeen met 'helemaal niets'. Uw verklaringen zijn zodanig beknopt en veranderen naar gelang de vragen die u worden gesteld, waardoor er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Deze ondermijnen dan ook de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De foto's die u neerlegt kunnen geenszins aantonen dat u een (illegale) drankhandel had in Afghanistan. Van deze foto's kan immers niet worden afgeleid waar deze werden genomen, op welk moment en met welke bedoeling. Het loutere feit dat u de traditionele kledij draagt, hetgeen u aanhaalt als bewijs dat deze foto's wel degelijk in Afghanistan zijn genomen (gehoorverslag CGVS, p. 15-16), doet geen afbreuk aan deze bevindingen. Ook elders kunt u deze kledij hebben aangetrokken om de foto's in scene te zetten. Deze serie van 14 foto's zijn bovendien allemaal op hetzelfde moment genomen. Het ziet er als het ware uit als een fotoshoot waarin u de hoofdrol speelt. De enorme hoeveelheid flessen zijn bovendien zeer decoratief gestapeld al ware het een nachtwinkel. Het is dan ook opmerkelijk dat dit een geheime opslagplaats zou geweest zijn. U verklaart dat de kast speciaal door een timmerman was gemaakt en dat deze kon worden omgedraaid (gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Dat blijkt alleszins niet uit de foto's die u neerlegt. Kortom, deze foto's kunnen niet aanvaard worden als bewijs dat u ooit een (illegale) drankhandel zou hebben gehad in Afghanistan. Wat betreft de brief van de taliban, kan er worden opgemerkt dat het hooguit opmerkelijk is dat deze brief een titel heeft, met name 'dreigbrief' (zie vertaling gehoorverslag CGVS, p. 24). Daarnaast werd er Tipp-ex gebruikt op de brief om een nummer op te schrijven. Het is zeer eigenaardig dat u zich niet meer herinnert wie de brief in Afghanistan heeft gelezen aangezien zowel u als uw broer analfabeet zijn (gehoorverslag CGVS, p. 24). Dergelijke brief kan overigens door om het even wie zijn opgesteld. Het document weegt niet op tegen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. De authenticiteit van deze brief kan bijgevolg in twijfel worden getrokken. Uw verklaringen met betrekking tot uw taskara zijn eveneens tegenstrijdig met de objectieve informatie op de taskara en andere gegevens in uw dossier. Zo verklaart u dat u de taskara die u op het CGVS neerlegt origineel is en deze zelf hebt afgehaald in het districtscentrum van Surkh Rod toen u 24 jaar oud was, met name 6 jaar geleden. Nadien zou u nooit een andere taskara hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 24-25). Nochtans blijkt uit de vertaling van de taskara dat dit document werd uitgereikt op 5.06.1392, hetgeen overeenstemt met 11 augustus 2013 volgens de Gregoriaanse kalender. Uit de gegevens van Eurodac blijkt dat uw vingerafdrukken in Griekenland twee keer werden genomen, de eerste keer op 23 december 2013 en de tweede keer op 4 april 2014. In oktober 2014, 6 maanden later, kwam u aan in België. U verklaart dat u in totaal 6 maanden in Griekenland bent geweest en niet langer. U zou de dagen goed geteld hebben, omdat dat uw enige

bezigheid was in het detentiecentrum waar u was opgesloten (gehoorverslag CGVS, p. 22). Wanneer u gevraagd wordt hoe vaak uw vingerafdrukken werden genomen, antwoordt u dat uw vingerafdrukken slechts 1 keer werden genomen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Wanneer u erop wordt gewezen dat uw vingerafdrukken twee keer werden genomen, antwoordt u ontkennend (gehoorverslag CGVS, p. 22). U blijft erbij dat u slechts 6 maanden in Griekenland bent geweest. Wanneer u nadien wordt gewezen op het feit dat u verklaarde dat u een kleine maand in Iran was en een anderhalve maand in Turkije, wat zou neerkomen op het feit dat u ongeveer half oktober 2013 (ten laatste) zou zijn vertrokken uit Afghanistan en uw taskara bijgevolg slechts 2 maanden voor uw vertrek is uitgereikt (11 augustus 2013), blijft u ontkennend antwoorden (gehoorverslag CGVS, p. 27). U slaagt er bijgevolg niet in deze tegenstrijdige verklaringen te verduidelijken. Uw verklaringen blijven in strijd met de objectieve informatie in uw documenten en in uw dossier. Er kunnen bijgevolg ernstige bedenkingen worden gemaakt bij uw vertrekdatum uit Afghanistan. Er kan worden verwacht dat iemand wel degelijk weet of hij de taskara die hij neerlegt zelf heeft afgehaald en of dit al dan niet 2 maanden voor zijn vertrek of 6 jaar voor zijn vertrek was. Het is evenmin onduidelijk waarom u tracht de asielinstanties te misleiden door te ontkennen dat uw vingerafdrukken twee keer werden genomen in Griekenland en u er dus langer hebt verbleven dan u laat uitschijnen. U hebt immers verschillende keren de kans gekregen om een weerwoord te bieden op deze tegenstrijdige verklaringen. U blijft echter bij uw verklaringen. De door u gepresenteerde documenten in combinatie met uw tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in alle opzichten.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afgaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviséerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omringende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omringende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Gelet op het feit dat u dagelijks naar Jalalabad stad ging om daar uw inkopen te doen en daar ook 12 à 13 jaar gewerkt hebt als autogaragist (gehoorverslag CGVS, p. 7, 12), is het duidelijk dat u de stad voldoende kent om zich daar te kunnen vestigen. U beschikt niet alleen over werkervaring, maar bent bovendien zeer vertrouwd met de stad. Daarbij komt nog dat u al die jaren dagelijks uw weg wist te vinden naar Jalalabad en er bijgevolg ongetwijfeld over de nodige contacten beschikt. Zelfs al hebt u geen familie in de stad, toch dient er te worden benadrukt dat u er zelf in slaagde werk te vinden in de stad en deze job ook 12 à 13 jaar kon aanhouden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat u in geval van terugkeer naar Jalalabad niet over de mogelijkheden zou beschikken om werk te vinden in Jalalabad en daar ook te gaan wonen. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet in Jalalabad kunt wonen omdat de taliban u daar ook zal weten te vinden (gehoorverslag CGVS, p.).

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 en 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de "algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens verzoeker dient rekening te worden gehouden met de algemene en individuele omstandigheden, meer bepaald met de leeftijd, het geslacht, de gezondheid, de familiale situatie en relaties, sociale en andere kwetsbaarheden, etnische en religieuze overwegingen, de opleiding, de taalvaardigheid, de beroepsachtergrond en de kansen op werk, eerdere vervolgingen en hun psychologische effecten. Hij wijst erop dat UNHCR stelt dat het intern vestigingsalternatief feitelijk leefbaar is, dat de fundamentele rechten er praktisch beschikbaar zijn, dat er behoorlijke socio-economische levensomstandigheden zijn en dat het alternatief duurzaam en voorzienbaar is. Hij meent dat verweerder onvoldoende rekening hield met verzoekers individuele omstandigheden, alsook met de algemene omstandigheden van terugkeerders in Afghanistan. Verder wijst hij erop dat het vermoeden van het bestaan van een solidariteitsnetwerk niet voldoende is en dat dient vastgesteld of er bestaande sociale relaties zijn die effectief de verwachte steun kunnen bieden. Wat betreft zijn mogelijkheid om werk te vinden, wijst verzoeker erop dat UNHCR de bijzondere kwetsbaarheid van IDP's aangeeft en het feit dat veel terugkeerders in een gelijkaardige situatie als die van IDP's terechtkomen. De mogelijkheid om inkomen te verwerven, is beperkt en de werkgelegenheid in Afghanistan is erg laag, aldus verzoeker. Aangaande de mogelijke huisvesting in Jalalabad, wijst verzoeker erop dat wanneer een stad in aanmerking genomen wordt als intern vestigingsalternatief, de mogelijke verblijfplaats moet worden bepaald. Hij stelt dat verweerder dient aan te tonen dat de nodige accommodatie en mogelijkheden voor het voorzien in zijn eigen bestaansnoden beschikbaar zijn, daar expliciet dient aangetoond dat er in de praktijk geen risico bestaat om ontheemd te geraken. Er moet grote voorzichtigheid aan de dag te worden gelegd. Verweerder heeft geen bruikbare informatie aangebracht over het werkaanbod en de toegang tot huisvesting en andere basisrechten.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift drie rapporten (stukken 2-4) en zijn "bijlage 26" (stuk 6).

Met een aanvullende nota van 2 september 2015 voegt verzoeker nog twee rapporten toe: (i) UN Assistance Mission in Afghanistan, *Afghanistan – Midyear report 2015, Protection of Civilians in Armed Conflict*, augustus 2015, available at: <http://www.refworld.org/doci/55c1bdc4d.html>; (ii) Norwegian Refugee Council/Internal Displacement Monitoring Centre, *Afghanistan: new and long-term IDPs risk becoming neglected as conflict intensifies*, 16 juli 2015, available at: <http://www.refworld.org/doci/55af44064.html>;

Met een aanvullende nota van 22 september 2015 ter terechtzitting neergelegd waarin hij ingaat op de verslechterde veiligheidssituatie in Jalalabad, de onredelijkheid van het vestigingsalternatief in Jalalabad en de 'vermenging schending artikel 3 EVRM en asielcontentieux'.

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen het "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*" van januari 2015 (bijlage 1), de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 10 maart 2015 (bijlage 2) en de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheid op de weg voor burgers*" van 2 maart 2015 (bijlage 3).

Met een aanvullende nota van 16 september 2015 brengt verweerder nog de rapporten COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 27 februari 2015 bij alsook COI Focus "*Afghanistan: de Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus wordt geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakte dat hij in Afghanistan een illegale drankenhandel had, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bedreigingen aan zijn adres (iii) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, en (iv) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde vertrekdatum uit Afghanistan.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen deze pertinente vaststellingen. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 2-4) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen. Op welke wijze het louter opnieuw bijbrengen van zijn "bijlage 26" (verzoekschrift, stuk 6) de motieven in de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen, kan niet worden ingezien. Bovendien vinden deze motieven steun in het administratief dossier en zijn ze pertinent en correct. Bijgevolg worden ze door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt: "*Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de*

Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent."

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad", 27 februari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Het document stelt voorts: "Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen is van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het

uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van de Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen arrestaties en het ontdekken van wateropslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert in dit patroon. Hoewel bij de zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaans veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontlopen."

De verweernota besluit vervolgens met recht dat uit deze informatie mag blijken dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet voorhanden is. De informatie door verzoeker bijgebracht met zijn aanvullende nota van 2 september 2015 doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Het UNAMA-rapport beslaat immers de situatie in Afghanistan in zijn geheel waarbij onder meer wordt vastgesteld dat er de laatste jaren een stijging van het aantal burgerslachtoffers is, dat er een toename is van het aantal intern verplaatste vluchtelingen (IDP's) alsook een verslechtering van de socio-economische toestand. Uit dit rapport kan evenwel niet worden afgeleid dat het geweld in Afghanistan willekeurig is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Duidelijk blijkt immers dat de aanslagen nog steeds gericht zijn op overheidsmedewerkers en de internationale aanwezigheid in Afghanistan zoals dit ook het geval was met de recente aanslag in Jalalabad van 18 april 2015. Zoals blijkt uit de aanvullende nota van verweerder was deze aanslag immers bedoeld voor het Afghaans veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen. Door de omstandigheden waren er evenwel verschillende burgerslachtoffers te betreuren. Indien kan worden vastgesteld dat het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan inderdaad toeneemt kan hieruit niet worden afgeleid dat het geweld in Afghanistan willekeurig is in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de redelijkheid van het vestigingsalternatief stelt de bestreden beslissing het volgende: *"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.*

Gelet op het feit dat u dagelijks naar Jalalabad stad ging om daar uw inkopen te doen en daar ook 12 à 13 jaar gewerkt hebt als autogaragist (gehoorverslag CGVS, p. 7, 12), is het duidelijk dat u de stad voldoende kent om zich daar te kunnen vestigen. U beschikt niet alleen over werkervaring, maar bent bovendien zeer vertrouwd met de stad. Daarbij komt nog dat u al die jaren dagelijks uw weg wist te vinden naar Jalalabad en er bijgevolg ongetwijfeld over de nodige contacten beschikt. Zelfs al hebt u geen familie in de stad, toch dient er te worden benadrukt dat u er zelf in slaagde werk te vinden in de stad en deze job ook 12 à 13 jaar kon aanhouden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat u in geval van terugkeer naar Jalalabad niet over de mogelijkheden zou beschikken om werk te vinden in Jalalabad en daar ook te gaan wonen. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet in Jalalabad kunt wonen omdat de taliban u daar ook zal weten te vinden (gehoorverslag CGVS, p.). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Ook uit de aan verweerders nota met opmerkingen toegevoegde informatie (bijlagen 1-3) blijkt dat *in casu* kan gesproken worden van een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief voor verzoeker in Jalalabad, dat hij op een veilige manier kan bereiken. In onderhavig verzoekschrift alsook in zijn aanvullende nota's van 2 en 22 september 2015 komt verzoeker niet verder dan een aantal theoretische beschouwingen en de bewering dat verweerder niet afdoende rekening zou hebben gehouden met zijn individuele omstandigheden, doch hij laat na *in concreto* te duiden waar, wanneer of op welke manier verweerder onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn individuele omstandigheden. Verder wijst verweerder er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker tevens nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker nog in het algemeen verwijst naar de precaire situatie van ontheemden in Jalalabad laat hij na deze op zijn persoonlijke situatie te betrekken. De citaten dienaangaande in zijn verzoekschrift doen aan deze vaststelling geen afbreuk evenmin als verzoekers bewering in zijn aanvullende nota van 22 september 2015 dat het aan de verwerende partij toekomt om aan te tonen dat verzoeker niet in de erbarmelijke leefomstandigheden van de IDP's terecht zal komen. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft dienaangaande in gebreke. Aldus slaagt verzoeker er niet in de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en die verweerder ertoe noopten te besluiten tot een intern vestigingsalternatief voor verzoeker in Jalalabad, te weerleggen. Bijgevolg worden deze motieven door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER